

[Palle Simonsen]

Jeg må sige videre, at hvis ikke det kan lykkes at finde en model, efter hvilken Nordsjællands Gymnasium kan stables på benene, vil det så overhovedet være muligt at etablere et privat gymnasium? Det vil jeg egentlig godt spørge ministeren om, for jeg har meget svært ved at se, hvordan dette skulle være muligt. Siger man nej til princippet her, har man så ikke sagt nej til private gymnasier som helhed? Jeg har i hvert fald svært ved at se, at der er andre muligheder. Derfor er det også et bredt principielt spørgsmål.

Ministeren siger, at det jo var lidt nedslående, at der kun var 44, der i fordelingsudvalget havde ønsket Nordsjællands Gymnasium som første gymnasium. Det kan vi føre en meget lang debat om. Der har jo været en lidt besynderlig udvikling omkring selve projektet. Først bliver projektet naturligvis sendt til ministeriet, og jeg mener, man må fastslå, at projektet, hvad det tekniske angår, i virkeligheden bliver godkendt af ministeriet. Den proces tager rimelig lang tid. I den periode, hvor ministeriet stiller spørgsmål, og hvor man kommer med nye planer, får man naturligvis en vis berettiget forventning om, at det måske alligevel lykkes. Men på et tidspunkt i begyndelsen af det nye år siger ministeren så alligevel nej til projektet. Det nej kommer tidligere end det tidspunkt, hvor man skal træffe det endelige valg om, hvilket gymnasium man vil søge ind på. Derfor mener jeg ikke, ministeren kan lægge ret megen vægt på tallet 44.

Jeg må da også tilstå, at hvis jeg selv havde et barn, der havde mulighed for at komme ind i dette område, er jeg ikke sikker på, at jeg med den usikkerhed, der var, ville have anbefalet, at man valgte Nordsjællands Gymnasium som det ene af de to. Det synes jeg nok ministeren skal have med. Det er ikke et spørgsmål om de 44, men det er et spørgsmål om, hvad omstændighederne har været omkring selve valget.

Jeg går ud fra, at ministeren er bekendt med, at der set ud fra Nordsjællands Gymnasiums synspunkt er 190 ansøgere til 1. g i 1981, og at der er 110, som også hr. Flygaard var inde på, til 1. g i 1982. Jeg går også ud fra, at ministeren er klar over – Nordsjællands Gymnasium har forsynet mig med mange skrivelser – at der er tilmeldt 1.000 i alt til Nordsjællands Gymnasium.

Dermed bevæger vi os ind på et andet, synes jeg, meget vigtigt principielt synspunkt. Det drejer sig om den opbakning, der ligger bag selve gymnasiet. Ministeren og ministerens parti har i hvert fald altid talt meget om rigtigheden af det størst mulige engagement i uddannelsessystemet, ikke mindst fra forældrenes side. Her har vi et projekt, hvor der står 1.350 støttemedlemmer bag, som går aktivt ind i dette projekt. Jeg ved ikke, om ministeren er bekendt med, at da der var møde i støtteforeningen for en uge siden, var der 400 mennesker, der mødte op for at drøfte forholdene omkring projektet. Det mener jeg nok er en sjældent stor opbakning omkring et projekt. Det synes jeg ikke vi kan se bort fra.

Det er det, der fører mig frem til at sige – og så er vi ovre i nogle af de bemærkninger, som hr. Ole Vig Jensen og fru Mimi Jakobsen var inde på – ja men det kan da godt være, det var sundt og rigtigt at få en drøftelse af selve tilskudssystemet og lovgivningen som helhed for at se, hvordan man kan passe et sådant projekt som Nordsjællands Gymnasium ind. Det synes jeg ville være en god udgang på denne sag, for jeg må naturligvis konstatere som ordfører for forslagsstillerne til det ene af forslagene, at man ikke i dette øjeblik kan gøre op, at der er et flertal for forslaget. Det må jeg nok acceptere. Men jeg må også konstatere, at flere partier har givet udtryk for, at de egentlig har meget sympati for projektet, at de godt vil være med til at drøfte, om der kan findes principper, således at et projekt som Nordsjællands Gymnasium kan etableres og føres ud i livet. Det synes jeg i sig selv er meget positivt.

Jeg vil nok sige, at den største skuffelse under debatten i dag er for så vidt fremskridtspartiets holdning, for det er egentlig fremskridtspartiet, der som det eneste parti ud over socialistisk folkeparti har støttet regeringen i modstanden mod de to forslag, der ligger på bordet her. Jeg må indrømme, at dér forstår jeg ikke fremskridtspartiet. Jeg kan godt forstå, at man naturligvis er bange for økonomien i det her – det er vi alle sammen – men jeg mener også, at vi har udformet forslaget – det gælder både retsforbundets forslag og det forslag, som venstre og det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti står bag – sådan, at det ikke bliver dyrere end et andet gymnasieprojekt. Det